

Dopisi.

V Mariboru 6. avg. 7. — „Dolgo sta nas Slovenec čakala ss. Ciril in Metod, vendar sta nas pričakala“: tako me je pozdravil jeden mojih prijatlov 3. avgusta, navdušen prijaznosti prostora, krasote priprave in množine zbranega ljudstva. In res! ne bomo trdili preveč, ako rečemo, da tū je slovenski narod praznoval god svojega vzkrstotja.

Ker se nam je prostor za obhajanje svečanosti v mestu odrekel, smo ga morali oskrbeti zunaj mesta; posestnik tako imenovanega „Brandhofa“ na desnem bregu Drave je v ta namen prepustil nam velik kos svojega vrta. Gospodom pa, ki so nam prostor v mestu zabranili, se lepo lepo zahvalujemo; sedaj namreč še le vidimo, da so to le — iz same skrbljivosti za nas storili, ker so vedili, da bi nam utegnil v mestu vsak prostor pretesen biti.

Pa vrnimo se na Brandhof. Stoji sred rodovitne ravnine; proti vzhodu mu je vojaški zavod, velikansko poslopje; proti jugu se vzdiguje Pohorje, proti zapadu je odprta dravska dolina le vezana na obeh stranéh od viših in nižih hribov in gor, katerih temena kinčajo bele cerkvice; proti severju pa stoji mariborsko mesto z zelenimi vinskimi goricami, ktere obdeljuje slovenska marljivost, da je cela okolica res podobna vrtu. Proti severo-vzhodu stoji na prijaznem griču cerkva sv. Marije, podružnica šentpeterske fare, ktere farna cerkev malo niže tik Drave stoji, se iz daleč kaj prijazno vidi. Nad mariborskim mestom stoji tako imenovana „piramida“ na prostoru, kjer je nekdanj grad Maribor stal, z lepim znamenjem Marije Device. Lastnina je grofov Brandisov. Malo više proti zahodu pa zagledaš cerkvico sv. Barbare, ali — kakor Mariborčani rajše pravijo — „nemško kalvarijo“, nasproti „slovenski kalvariji“, ki ta stran Drave stoji kmali za Brandhofom na lepem griču sred ravnine.

To ti je tedaj zvonanja panorama. Prostor sam pa je bil kakih 30 sežnjev dolg in 25 sežnjev širok; na obeh stranéh je imel strehe po celi dolgosti, pod kterimi so stale mize, okoli katerih bi bilo kakih 1000 ljudi imelo prostora. Na zahodni strani pa se je vzdigovala kapelica na 8 tenkih pa primerno visokih stebrih. Bilo je to mojstersko delo; popolnoma pritrdujemo, kar je neki gospod o njem rekel: „To je izmislil umetnik in izpeljal umetnik.“ In res! Kdor je po polnoči vidil, s kako čarobnim svitom je luna, ki je ravno takrat nad dva visoka oreha, pred celim pozoriščem stoječa, priplavala, celo stavbo in cel prostor oblila, — kdor je čul rahlo šepetanje zastav, ko je tiha sapica vanje pihljala, in mile glasove godbe, ko je slovanske pesmi igrala, — in kdor je vidil mrgolenje neštevilnega ljudstva: temu bode ta trenutek v spominu ostal do groba.

Srednje okno kapelice ali paviljona je kinčala podobna sv. blagovestnikov, ki jo je dal prečastiti gospod kanonik Glazar navlašč za ta namen v Gradcu napraviti. Blagovestnika stojita na skali, iz ktere teče studenec bistre vode v znamenje, da sta nam izvir resnice in omike. Na desni in na levi ste se lesketale dve gotiške okni; druge strani kapelice, k gledavcem obrnjene, so pa bile odprte. V srednji spredeji se je svetila v magični svetlobi: „Slava“. Po stebrih in oprsijh pa so bili grbi različnih slovanskih dežel Avstrije.

Pred kapelico je širok prostor, tū pa na stotine stolov, na stolih pa venec krasnih gospá in gospodičin iz bližnjave in daljine, za njimi pa zopet mize in stoli, in to vse polno in polno ljudi vseh stanov prijazno se pomenkovajočih med seboj. Tū sta se pozdravljala prijatla, ki se že nista vidila leto in dan; tam objemala

dva, ker je že deseto leto minulo, kar sta se bila ločila itd. Da ob kratkem rečem: bil ti je to dan poln življenja, poln prijateljstva, poln veselja.

Že ob štirih popoldne in še prej je jelo ljudstvo vreti iz mesta ven na Brandhof. Nepretrgana procesija je bila. In ko je železnica od juga in zahoda poslednje goste pripeljala, katerih smo se še imeli nadjati, in ko je pozorišče bilo čez in čez polno, da bi jabelko bilo težko na tla padlo, in ko se je podoba sv. blagovestnikov najkrasnejše v zarji zahajajočega solnca lesketala, se je začela „beseda“. — V vvodnem govoru je pozdravil gosp. dr. Srnec, čitavnični predsednik, drage goste od bližnjih in daljnih krajev. Potem se je zapela „Molitev“ pod vodstvom gosp. J. Miklosiča. Pelo se je izvrstno; gosp. skladatelj, ki je bil tudi nazoč, je svojo zadovoljnost gosp. pevcem očitno izrekel. Na to je bil govor o slovesnosti. Po kratkem vvodu si je govornik postavil tri prašanja, prvo: kako se je zgodilo, da sta sv. Ciril in Metod prišla v naše dežele? drugo: kaj sta nam prinesla? tretje: kaj imamo storiti, da smo vredni nasledovavci ss. blagovestnikov? Odgovorivši na vprašanja je sklenil govor s tem, da je pokazal na najsvetlejšega nasledovavca ss. blagovestnikov, kateri je vse žive dni vès slovenski narod v srcu nosil, in kterega se bode tudi slovenski narod hvaležno spominjal, dokler bode Slovenca kaj — na Slomška. Potem se je zapela „Maribor“, čveterospjev, „Budnica“, samospjev, potem „Podčrbradska“. Na to se je deklamovalo z občno pohvalo in sledile ste pesmi: „Rojakom“ in „Naprej“. S tem je bila „beseda“ pri kraji. — Prečastiti gospod kanonik spregovoril pomembne besede o spominu sv. Cirila in Metoda in vzdigne čašo: „Naj njuni spomin na veke živi med Slovenci!“ Tisočerni slava-klici so kazali, da je beseda segla poslušavcem v srca. Pri ti priložnosti se je zapela pesem v čast sv. Cirilu in Metodu; besede prečastitega gosp. kanonika dr. Vogrina, napev pa gosp. J. Miklosiča. Zares! prekrasna pesem. Na to je napil gosp. dr. Pavlič Njegovemu Veličanstvu, najmilostljivejšemu cesarju. Gromoviti živio-klici mu odgovarjajo, in zapela se je „cesarska pesem“, spremljevana od mestne godbe. V tem pa možnarji začno pokati, rakete s trobojnimi krogli švigati proti nebu, bengaljski plamen rudeč in bel pa je oblil celo pokrajino v neki nadzemni svet. To je bil trenutek, v kterem je pač vsak ponosno čutil resnico pesnikovih besedi: „Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovencu ne gane.“

Ko je nekoliko mir nastal, napije dr. Vošnjak iz slovanske Bistrice: „Vsem Slovanom“, in na to zadoni visoka pesem: „Hej Slovani!“ Na to pa so odgovorili bratje Čehi, Hrvatje. Napivalo se je zdaj posameznim, in tako je sledila napitnica za napitnico, med tem pa so v eno mer pokali možnarji, švigale rakete, bližnje gore pa z velikanskimi kresovi so oznanovale, da se Slovenci tudi v daljavi veselé današnjega praznika. Nad Mariborom se je svetila kapelica gospod grofa Brandis-a — edino znamenje prijaznega srca do Slovincov. Mestni stolp stolne cerkve in stolpovi predmestnih cerkev so se svetili v — temnoti; tem lepše pa so svetili kresovi pri sv. Petru, sv. Urbanu, v Kamici.

Pozno po polnoči so se jeli prečastiti gostje razhajati, nekteri naravnost domú, nekteri v mesto na prenočišča, ako ga je kdo imel, ako ga pa ni imel, mu je pa dal stol v kavarni nekoliko uric počitka do ranega jutra; še drugi so pa ostali na Brandhofu, da je prisvetilo rumeno solnce čez zelene gorice.

Bilo je tū ljudstva nad 6000, pa celi čas se ni pripetil ne najmanjši nered. Bili so ljudje veseli kakor malokdaj kje drugej, in vendar pisavec teh vrstic, ki je bil med zadnjimi, ki so zjutraj Brandhof zapustili,

ni zapazil nikjer ne najmanjše nespodobnosti. To pač je častna priča zdrave glave in dobrega srca našega naroda!

Sklepaje pa svoj popis tega prigodka, ki ima za nas zgodovinsko važnost, naj izrečem v imenu mariborskih Slovincov hvalo vsem prečastitim gostom, ki so s svojim prihodom poviševali naš praznik. Da se je o postrežbi od naše strani še marsikaj pogreševalo, sami le predobro čutimo. Naj se nam za zdaj to blagovoljno spregleda, pa pride čas, da bomo imeli, ako bode Božja volja, tudi sredstva v rokah tem nedostatkom v okom priti.

Posebno se pa zahvaljujemo mestom Zagrebu, Varaždinu, Karlovcu, Samaboru, ki so nas z svojimi poslanci počastila, — potem tebi bela Ljubljana in vama starodavnima sestricama Celj in Ptuj, in vam bratje iz stare Koroške, zibelke slovenske zgodovine.

In kakor smo dan poprej v pondeljek praznik začeli z slovesno Božjo službo ob 10. uri zjutraj v cerkvi sv. Alojza, tako smo se v torek ob 10. uri ravno v ti cerkvi zahvalili Bogu z ponižnim in hvaležnim srcem, da smo srečno in dostojno končali slovesnost sv. Cirila in Metoda; kajti Slovenec:

Bodi v tugi, bodi v šali,
Zmir ponižno Boga hvali.

Iz Haloz 1. avg. R. B. (*Prvi občni zbor za stran národne čitavnice na Ptujju.*) (Konec.) Gosp. Herman je med drugim tako-le govoril: „Prišedši v obilnem številu kažete, da vam je resna želja društvo osnovati, katero narod radostno pozdravlja. Slovenci ničesa drugega ne iščejo kakor le svojih svetih pravic, ki je že drugi narodi dolgo uživajo, da se smejo v svojem jeziku izobraževati in razvijati. Ker to nalogo ima čitavnica, da jezik in narod lika, je pač namen njeni čestiti in nraven ter vreden, da so tako blagi možje za njega navdušeni. Zato pa tudi ta namen, ker je čist in pravičen, dosežemo kljubu neprilikam in hudi volji sovražnikov svojih. Čitavnica se mi zdi zavod, kjer se raztepeni možje zbirajo, vzajemno podučujejo, krepijo in tolažijo, — zavod, kjer naj uči se ljudstvo v ustnem pogovoru in po izbranih knjigah svoj lepi, bogati in za omiko prikladni jezik, samega sebe, svojo minolost in prihodnost poznavati in ljubiti, — zavod, ki krepí pobita srca dolgo zatiranega ljudstva, in pomaga, da se sebe zaveda, spoznava in na se zaupa. Ponosno čutiti svojo vrednost, čislati in spoštovati samega sebe, je ljudstvu kakor posamnikom za življenje potrebno kot vsakdanji kruh. Morete li omika in svoboda — najdražje blago našega življenja, — se vkoreniti v srcu kakega naroda, ki se samega sebe ne čuti in ne spoštuje? V tem starinskem slovenskem mestu Ptujju je nekdanj čislana bila vaša materna beseda. Umakniti se je morala reva; ne po vrednosti cenjena in psovana pobegnila je v vesničko bajtico. Včasih se je oglasila; pa kakor se beraču podari, da se ga rešimo, tako je bila tudi ona sitna vrivavka s pičlo milostinjo odpravljena. Gospôda! vaša stara čestitljiva mati zopet trka, pozabivša in odpustivša krivice, na vaše vrata. Bodete li ji odprli? Bodete! Inači bi grešili proti naravi, proti otročji dolžnosti. Menda je po 100 letih pod krilom Veličanstva našega prvokrat stopila v to dvorano v tako odlično in odbrano društvo. Bodi pozdravljena mila beseda slovenska! Pa tudi družbeni in tvarni vzroki čitavnico priporočajo; ona ponuja društvnikom odbrane najjake spise, knjige, zemljevide itd. za najnižjo ceno; daja jim krepivne veselice, lika okus, pospešuje družbeno življenje in priljudnost, in s tem, da zvonanji in tuje pogostoma prihajajo, mestu tvarno (materialno) blagost; memo tega je postavno dovoljena.“ — To je kratek posnetek g. Hermanovega govora. Zapisovavec je bil izvoljen gosp. R. Posveto-

vanje društvenih pravil se je po zborni šegi godilo. Gosp. M. je poročeval; več društvnikov pa je svoje opazke v predpisanem redu javljalo. Po vsem tem opravilu se je počela volitev 9 odbornikov; volilo je 58 društvnikov; bili so števci volitvenih glasov naglasili, da so izvoljeni gospodje: Caf, dr. Čuček, Herman, Meško, dr. Mravljak, Raić, Raisp, Schönwetter, Vracfeld, ki so vsi izvolitev sprejeli. Pred obedom je bil zapisnik prebran, od vsega društva sprejet in od dotičnih gospodov podpisan. Med obedom je g. Herman nazdravil Njih Veličanstvu, omenivši cesarjeve besede, da v njegovem obširnem cesarstvu vsi avstrijski narodi prostor imajo, zahvalivši se za ustavo, katero je cesarjeva dobrotljivost radovoljno narodom podarila, v misel vzevši narodno ravnopravnost, ktera je vsem avstrijskim narodom, tedaj tudi vrlim in vselej zvestim Slovincem cesar sam s svojo sveto in neprelomljivo besedo zagotovil. Trikratna „slava“ je donela ustavnemu vladarju. — Malo kasneje je R. se zahvalil začasnemu odboru (g. dr. Čučeku, g. Hermanu in g. Mešku) za njihov trud in delovanje po priliki tako-le: „Razgrnivši knjige nebeškega nauka najdete priliko, kjer se nago-varja neki človek hotè hram staviti; najprvle preračuni stroške, da počemši, pa nezamogši dognati, ne bi bil zasmehovan. Začasni odbor se ustanovivši je okolnosti in razmere natenko pretresel, in videvši, da more vzhajati, počel je hram staviti, ne lesen, ne kamen, ampak sveti hram — národno svetišče — kjer bode se národni jezik gojil, národnost čestila in omika na podlogi národne besede pospeševala; hvala tedaj itd.“ Gospod M. je nazdravil vsem društvnikom v iskreni besedi. Pela se je pesem „Naprej“, „Pridi Gorevec“ itd.; vse se je godilo počteno in v neskaljenem redu; srkali smo blago srago, ki veseli in veže bratinska srca. Vsakemu društvniku je bila podeljena kitica v národnih barvah in národni tračič. Razšli smo se polni dovoljnosti in upa srčnemu početju. 27. malega srpana je odbor volil dostojnike in sicer g. dr. Čučeka za ravnatelja, ker g. Hermann po trikratnem skupnem vzklicu ni te česti sprejel; g. Schönwetter-a za ravnateljevega namestnika, g. Hermana za tajnika, in g. Vracfelda za blagajnika. Društvnikov smo imeli do 27. julija 101. Ako po sreči pojde, kanimo že meseca kimovca svetečno odpreti čitavnico. — Na konci še mi se potrebno zdi omeniti, da je obilno takihljudí okoli nas, se vé da domačih izležnikov pa nemškutarjev (Nemci so nam pravični), kateri gledé na čitavnico imajo mrehe debele, kakor bivolsko kožo na očesih; zato se jim ni čuditi, da vse navpak in črno vidijo. Danes opustimo bedastvo teh nehvaležnikov navajati; samo velimo, kar sv. pismo pravi: „sovražniki njegovi domačini.“

Iz Laškega trga na Štajarskem nam pišejo, da bodo igrali dobrovoljci 17. avgusta veselo igro „Dobro jutro“ v korist sadjorejni šoli. Vabijo se slovenski domorodci.

Iz Gorice piše „Umni gospodar“ (*), da vseh svilnih meščev (galete) skupaj je bilo letos v Gorici prodanih 156.442 dunajskih funtov. Srednja cena (kup) ji je bila od 9. junija do 2. julija, najnižji: 57⁶/₁₀ sold., najvišji: 76⁸/₁₀ sold. Izprva se je vrtela sploh okoli 66 soldov; poslednji čas okoli 70—76 soldov.

Iz Vranskega blizo meje kranjske. J. L. — V petek, 31. julija ob 10. zvečer se je unel kozolec tukajšnega poštarja in kmalo sta bila tudi hlev in drvarnica v ognji. Komaj so živino rešili. Splošno mnenje je, da je bilo nalašč zažgano. — Tožbe zoper odljudnost poštnih uradnikov po deželi so nekoliko potihnile. — Pa žalibože! da je še toliko poštnih pisarjev, ki

*) O katerem več v prihodnjem listu.

slovenske napise še zmirom pisano gledajo; dobro! da jih pametni poštarji pridno odpravljajo.

Iz Ljubljane. Za čitavnico ljubljansko je pretekla nedelja bila zgodovinski dan; domoljubne gospé in gospodičine so namreč darovale pevskeму zboru dragoceno zastavo (bandero). V lepo ozaljšani dvorani je vpricho obile množice družbenikov čitavnice opoldne gospodičina s ljubeznjivim ogovorom izročila zastavo gospodu, ki jo je v imenu pevskega zboru s srčno zahvalo sprejel pa jo podal gospodu, ki jo bo nosil ob slovesnostih in veselicah čitavničnih. Ko je gospod zastavnik ves navdušen sprejel bandero, so okoli zastave zbrani gospodje pevci povdarili „Naprej zastave slave“ in „Hej Slovani“ — in končana je bila s tem slovesnost, ravno tako vesela kakor ginljiva. Popoldne so gospodje pevci s pripomočjo nevtrudljivega in v veselicnih pripravah vrlo skušenega domoljuba gospém in gospodičinam v gornji Šiški na Strmolu napravili veselico, ktere se je udeležilo nad 300 udov čitavnice, ki so na lepo okinčanem vrtu radostni obhajali večernico noter do pozne noči. Ko se je tudi tu zahvalil neki gospod iz pevskega zboru blagim dariteljкам krasne zastave, in jih, kakor opoldanski govornik, vabil v kolo pevskega zboru, so besedam „Slava Slovenkam!“ sledili gromoviti živileklici, ob tem pa je umetalni ogenj razsvetlil celo okolico, možnarji so pokali na višavi in jake rakete so švigale v ponočno nebo. Da slovesnost na čast gospodičinam ni bila brez pesem in plesa, razume se samo po sebi. Vse je bilo, kakor vsikdar pri čitavničnih izhodih, poštene židane volje. Poveličal je današnje veselico tudi slavni gospod iz nadljublanskega Št. Vida, ki je slovenskemu narodu že toliko milih pesem složil in ki se bojo pele, dokler bo Slovenca kaj na svetu. Ni čuda tedaj, ko se je odpela njegova národna in po vsem slovanskem jugu sloveča: „Pridi Gorenc“, da so ljubeznjivemu starčku doneli slava-klici od vseh strani in da so ga obsuli gospodje in gospodičine in trkali na zdravje njegovo mnogaja ljeta. Kaj! ko bi ljubljenski pesnik ta trenutek z novo pesmico opisal, da bi se ohranila zastavi naši v vedni spominek? — Naj popišemo na kratko zdaj še zastavo, ki so jo po predlogu častitih gospodičin Kosovih in Arcetovih darovale gospé in gospodičine pevskeму zboru. Tribarvena zastava 6 čevljev in 8 palcev dolga, 4 čevlje in 8 palcov pa široka, je narejena iz težke svile; na licu njenem se lesketá v zlatu velika lira, ktero ovija lipovo listje; vezla (štikala) jo je gospodičina Ana Šmidova, domačinka naša, ktera slovi za prvo umetnico v tacih delih. Najostrejše sodnice ne morejo prehvaliti izvrstnega dela, v kterem je šiv šivu do male trohice enak. Na naličji je napis s zlatimi pismenkami: „Národnim našim pevcem“. Zastavišče je lično naredil g. Valentin Zadnikar, tudi domačin naš in pasár v Ljubljani; trije pozlačeni obročki imajo vsak svoj napis; prvi se glasí: „Naprej zastave Slave!“, drugi: „Za Boga, Cesarja, Domovino!“, tretji pa: „Pesmi le tamo slišati ni, kjer poštenih ni ljudi.“ — Taka je zastava — res krasna in dragocena (veljá menda čez 300 gld.); to pa ji daje največo ceno, da je zastava živega domoljubja našega krasnega spóla, in ne le igrača in prazen lišp.

— V petek so se ob razhodu po stari navadi gospodje dijaki 8. gimnazijskega razreda poslovili v veseli družbici. Spomin na šolske leta ostane človeku vse svoje žive dni najmilejši spomin. Častitljiva navada je tedaj, da součenci, preden se razkropijo na vse kraje sveta, jemljejo slovo pred razhodom svojim, pa si obljubijo še naposled: zvesti ostati domovini, kamor koli grejo!

— Prva pòla g. Lésarjeve liturgike je že priromala iz Brna, kjer se pridno tiska v založbi g. Karola Viniker-ja, ki bo tudi slovenski letopisni nauk v primernih snopičih dovršil do prihodnjega šolskega leta. Toliko se že danes naznanja g. učiteljem; kaj več o svojem času.

— Za trdno se sliši — piše „Danica“ — da je gosp. Jož. Marn, katehet na ljubljanski gimnazii, potrjen za pravega učenika ali profesorja in da bo imel prihodnje leto zraven veroznanstva v štirih prvih razredih na spodnji gimnazii tudi slovenščino v štirih razredih zgornje gimnazije. Tudi berilo za osmi razred, za kterega je bilo v deželnem zboru enako poprašano, je neki že zlo pripravljeno. Tega bo gotovo sleherni vesel, kdor pozná vsestransko čvrstost g. Marna, in komur je mar za dobro reč na vse strani.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

2. dan t. m. so Njih Veličanstvo cesar obiskali kralja pruskega v Gasteinu; 4. dan t. m. zvečer so prišli zopet v Schönbrun nazaj; povsod so jih medpota sprejemali z veliko častjo. — Najglasovitiša novica preteklega tedna je ta, da so Njih Veličanstvo cesar vsem vladarjem nemške zveze in starešinstvom čveterih svobodnih mest 31. julija povabilo razposlali, naj 16. dne t. m. pridejo v Frankobrod, da se posvetujejo o prenaledbi nemške (leta 1815 sklenjene) zveze, sedanjemu času primerni. Kralju pruskemu so cesar sami to povabilo prinesli v Gastein, ostalim zaveznikom so se lastnoročne pisma poslale. Od več strani so prišli že odgovori, da pridejo; od kralja pruskega pa se sliši, da ne pride, ker misli, da to stvar morajo poprej na kaki gotovi podlagi vlade same prevdariti, potem še le se more obravnovati v shodu vladarskem. Kaj bojo po tem storile tudi druge vlade, ki so sicer dobre s kraljem pruskim, ni še znano. Francozko vlado je oklic vladarskega shoda v Frankobrodu zeló osupnil. Cesar Franc Jožef grejo nek 13. t. m. v Frankobrod; ali jih bo spremljal minister Rechberg ali minister Schmerling, ni še znano; vse drugo spremstvo pa je že odločeno, ki vzame saboj mnogo zlatega in srebernega namizja za gostovanje. — „Milit. Zeitg.“ pravi, da na rojstni dan cesarjev (18. avg.) se bo veliko vojakov pomaknilo v više službe. — C. kr. najviša sodnija je potrdila, da vrednik „Reform-e“ dr. Šuzelka bode zaprt 8 dni in da plača 60 gold. — Knez Rudolf Taxis je 2. dne t. m. nastopil zapor za 8 dni; do praga so ga spremili prijatli njegovi. — Dvorni kancelar trojedne kraljevine je naznanil županii zagrebški, da bode, kadar pride pravi čas za to, prosil Njih Veličanstvo, da se začne zopet deželni zbor v Zagrebu. — Nove volitve namesti izstopivših Ogrov in Sekulcev so za erdeljski zbor razpisane na 14. t. m. Kraljevi razpis od 30. julija graja obnašanje prejšnjih poslancev. — Zdaj je gotovo, da vsaka vlada (avstrijanska, angleška in francozka) je zopet posebej pisala ruski vladi o poljskih zadevah. Jedro teh novih pisem je, da na podlagi znanih 6 točk naj se snide zbor osmerih vlad; o tem, da naj se ustavi boj, zdaj ne govori nobena vlada več. Ker angleška vlada nikakor noče vojske z Rusom, in tudi avstrijanska je ne želi, bo javalne Napoleon samec jo začel. In zato pihljá v poslednjih časnikih zopet mirna sapa. Lahi se nekako pripravljajo za vojsko, ker menda mislijo, da čez Rusovsko pelje pot — v Rim.

Listnica vredništva. Gosp. V. Og. v N: „Novice“ Vam radi pošljemo, ako nam naznanite adresu.